

врегулювання спору повторне проведення врегулювання спору за участю судді не допускається.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що запровадження процедури врегулювання спору за участю судді є прогресивним кроком у судовому процесі, який дозволить досягти домовленості між сторонами та збільшити кількість укладених мирових угод. При вдалому застосуванні цієї процедури можливо досягнути таких цілей: розвантаження судів від великої кількості справ; зменшення скарг на рішення судів; зняття емоційної напруги між сторонами, а головне задоволення результатами всіма сторонами.

Література

1. Бойко Н. Заради спокою. Як досудове врегулювання спорів може посприяти відновленню довіри до вітчизняної Феміди. URL: https://zib.com.ua/ua/111163yak_dosudove_vregulyuvannya_sporiv_mozhe_pospriyati_vidnovle.html.

2. Яценко С. Інститут врегулювання спору за участю судді: правова характеристика та вплив на господарський процес. *Право України*. 2017. № 9. С. 106-112.

3. Господарський процесуальний кодекс України від 06 лист. 1991 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#top> (дата звернення: 08.10.2020).

УДК 346.93(043.2)

Дрозд В.П., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирева В.П., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ СТАТУС АРБІТРАЖНОГО КЕРУЮЧОГО

Під тиском різноманітних чинників та обставин підприємства вдаються до процедури банкрутства, основною метою якої є не ліквідація установи, а задоволення вимог кредиторів через визнання боржника банкрутом. Тобто будучи не самоціллю, а лише засобами для звільнення від боргів, банкрутство – це одна із підстав ліквідації, за якою боржник неспроможний у вказаний термін задовольнити вимоги кредиторів та виконати зобов'язання перед бюджетом.

Особливим учасником в процедурі банкрутства є арбітражний керуючий. Через нього здійснюється зв'язок між сторонами, господарським судом та іншими учасниками у справі про банкрутство. Відповідно до ст. 1 Кодексу України з процедур

банкрутства арбітражний керуючий – фізична особа, яка отримала відповідне свідоцтво та інформація про яку внесена до Єдиного реєстру арбітражних керуючих України [1].

Арбітражний керуючий не може бути визнаний ані представником кредиторів, ані органом державної влади, ані органом юридичної особи – боржника, і його особливий публічно-правовий статус, зумовлений особливостями справ про неспроможність, поєднує в собі елементи правових статусів кожного з перелічених суб'єктів, але жодним з них не вичерпується [2, с. 3].

Статус арбітражного керуючого можна розглядати у двох формах: у процесуальній – як самостійного суб'єкта у провадженні у справі про банкрутство, що представляє чужі інтереси; у професійній – як звичайного агента майна боржника.

Дискусійним залишається питання віднесення арбітражного керуючого до службової особи, адже ч. 1. ст. 10 Кодексу України з процедур банкрутства встановлено, що арбітражний керуючий є суб'єктом незалежної професійної діяльності. В той же час ч. 2 цієї ж статті проголошує наступне: «арбітражний керуючий з моменту постановлення ухвали (постанови) про призначення його керуючим санацією або ліквідатором до моменту припинення здійснення ним повноважень прирівнюється до службової особи підприємства-боржника» [1]. Стаття, яка суперечить сама собі. Особа визнається службовою не тільки тоді, коли вона здійснює відповідні функції чи певні обов'язки постійно, але й тоді, коли вона виконує їх тимчасово чи за спеціальним повноваженням, однак лише за умови, якщо зазначені функції чи обов'язки покладені на неї правомочним органом чи службовою особою в установленому законом порядку (ухвалою суду у разі призначення арбітражного керуючого).

Функції арбітражного керуючого дозволяють розмежовувати його на певні види в залежності від сукупності прав та обов'язків:

1) цільова функція – має на меті визначати рівень розвитку економіки того чи іншого підприємства. На практиці це підтверджується правом скликати збори кредиторів, звертатись у певних випадках до господарського суду, вимагати необхідні документи від інших підприємств, організацій;

2) коригуюча функція – скоригувати ресурси підприємства так, що мінімізувати появу негативних наслідків;

3) контролююча функція – моніторинг за виконанням певних стандартів та норм. Арбітражний керуючий повинен аналізувати фінансовий стан боржника, його господарську діяльність; надавати відомості, які необхідно ввести у Єдину базу даних про

підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство;

4) нормативна функція – визначення локального правового простору для боржника, за допомогою видання локальних нормативно-правових актів щодо їх правил діяльності;

5) стимулююча функція – спрямування економічних ресурсів у вигідному для підприємства напрямку та ефективний вплив на суб'єктів господарювання щодо захисту їх майна;

6) соціальна функція – держава наділила арбітражного керуючого правом на отримання прибутку за свою діяльність з вимогою регулювати соціально-економічні відносини та захищати найбільш слабкі сторони трудових відносин- працівників.

Арбітражний керуючий повинен бути ефективним, незалежним та авторитетним спеціалістом. Арбітражний керуючий повинен вміти правильно та ефективно керувати управлінським циклом підприємства, раціонально планувати та контролювати робочий процес, оперативно управляти процедурою банкрутства в динамічних умовах.

Сучасному суспільству дуже важливо знайти високоспеціалізованих фахівців які зможуть забезпечити нормальний розвиток фінансового управління та процедуру банкрутства у нашій країні. Сьогодні, на жаль, у зв'язку з недостанім джерелом доходу, арбітражний керуючий поєднує свою діяльність з будь-якою іншою, чим не може реалізуватись сповна у своїй основній сфері. Тому надіємось, що новий Кодекс України з процедур банкрутства буде тим регулятором, який який забезпечить належне функціонування механізму реалізації процедур банкрутства за участі незалежного професіонала – арбітражного керуючого.

Література

1. Кодекс України з процедур банкрутства від 18 жовт. 2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19> (дата звернення: 07.10.2020).

2. Бутирська І.А. Учасники провадження у справі про банкрутство. Київ: Юрінком Інтер, 2017. 196 с.

3. Стефанів Т.В. Особливості банкрутства окремих юридичних осіб. Київ, 2010. 122 с.

4. Фоміна О.А. Арбітражного керуючого прирівняли до посадової особи підприємства-боржника 2012. URL: <https://zib.com.ua/ua/8398> (дата звернення: 07.10.2020).